

Το πείραμα

Μάριος Καρακατσάνης

Το πείραμα

Ο Ζακ από μικρό παιδί ένιωθε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον εαυτό του. Κάθε φορά που αντίκριζε μια γυναίκα, η πρώτη εικόνα που του ερχόταν στο μυαλό ήταν πως θα την άγγιζε σεξουαλικά ώστε να ικανοποιήσει τα άγρια ένστικτα του.

Η αρχή είχε γίνει με την δασκάλα του στην τελευταία τάξη του δημοτικού. Κάθε φορά που την έβλεπε μπροστά του, φαντασιωνόταν να της ξεσκίζει τα ρούχα και να την αγγίζει αχόρταγα παντού. Δεν ήταν λίγες οι φορές που παραμόνευε σε κάποια γωνία περιμένοντάς την, ώστε μόλις περνούσε από μπροστά του να την χτύπαγε και να πραγματοποιούσε μαζί της όλες του τις φαντασιώσεις. Αλλά πάντα τελευταία στιγμή δειλίαζε και έκανε πίσω. Δεν εμπιστευόταν ακόμα τις δυνάμεις του και δεν θα ρίσκαρε για τίποτα στον κόσμο να τον πιάσουν και να τον εμποδίσουν να ολοκληρώσει τις πράξεις του.

Έτσι έμενε μονάχα με τις αβάσταχτες φαντασιώσεις του, σφίγγοντας κάθε φορά τα δόντια όταν έπρεπε να συγκρατηθεί. Ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να ξεσπάει τα άγρια ένστικτα του, ήταν να βλέπει, κρυφά από τους γονείς του, ταινίες βίας και σεξ στον υπολογιστή του. Με αυτό τον τρόπο ικανοποιούσε τον εαυτό του. Μόνο έτσι μπορούσε να συγκρατηθεί μακριά από τις έντονα παρορμητικές μεθόδους που σκεφτόταν.

Μέχρι που μεγάλωσε. Τελειώνοντας το σχολείο του, διάλεξε να σπουδάσει εγκληματολογία, μιας και ήταν το μόνο που τον εξίταρε πραγματικά. Αν και ο βασικότερος λόγος που την επέλεξε ήταν ότι ήθελε να μάθει πώς να προστατεύει καλύτερα τον εαυτό του χωρίς να κινεί

υποψίες. Μαθαίνοντας τις μεθόδους και τις τακτικές αντιμετώπισης ενός εγκληματικού νου, θα μπορούσε να καταλάβει πως σκέπτονται οι σωφρονιστές. Έτσι θα ήξερε και πως να τους αποφεύγει.

Δεν είχε μόνιμο δεσμό στην ζωή του, μιας και οι σεξουαλικές του ιδιοτροπίες απωθούσαν όποια και αν έπεφτε στον δρόμο του. Γι' αυτό είχε φτάσει πλέον στο σημείο να πληρώνει πόρνες, ώστε να του ικανοποιούν αδιαμαρτύρητα κάθε του βίτσιο. Μέχρι που τις βαρέθηκε και αυτές.

Είχε χάσει τον πατέρα του από πολύ νωρίς κι έτσι ζούσε με την μητέρα του έχοντας εξασφαλίσει μια οικονομική άνεση. Άνεση που οφειλόταν στην ασφάλεια ζωής του πατέρα του. Η μητέρα του ήταν πολύ μεγάλη σε ηλικία για να μπορέσει να αντιληφθεί τις όποιες περίεργες κινήσεις του. Έτσι είχε άπλετο χρόνο στην διάθεση του να κάνει αυτά που του άρεσαν, χωρίς να έχει οποιονδήποτε έλεγχο και χωρίς να έχει ανάγκη να δουλέψει.

Τα βράδια που η μητέρα του κοιμόταν, εκείνος έφευγε από το σπίτι τριγυρίζοντας στα σκοτεινά σοκάκια της πόλης παρατηρώντας γυναίκες ανεξαρτήτου ηλικίας. Πως κινούνταν, πως συμπεριφέρονταν, πως αντιδρούσαν στα εξωτερικά ερεθίσματα. Μάθαινε από τις όποιες αδυναμίες τους, τροφοδοτώντας την άσβεστη δίψα του για να κάνει κακό, σχεδιάζοντας σωστά από την πρώτη του κίνηση. Ήθελε όλα να είναι τέλεια. Γι' αυτόν όλα έπρεπε να γίνουν με μορφή ιεροτελεστίας. Χρόνια φαντασιώνονταν αυτή την στιγμή.

Πηγαίνοντας αργά στο σπίτι του κατέγραφε όλα όσα είχε δει, φτιάχνοντας έτσι ένα πλάνο δράσης,

προσθέτοντας με την φαντασία του όλες τις κινήσεις που έπρεπε να κάνει μέχρι να φτάσει στο πολυπόθητο χτύπημά του, αλλά και τις κινήσεις μετά από αυτό.

Και μόνο που έβλεπε αυτές τις εικόνες μέσα στο μυαλό του, ερεθιζόταν τόσο πολύ που εκσπερμάτωνε χωρίς να χρειαστεί να αγγίξει τον εαυτό του. Και όλες είχαν το ίδιο μοτίβο, να ξεσκίζει τα ρούχα ανυπεράσπιστων γυναικών βιάζοντάς τες, προκαλώντας τους ανεξίτηλο ψυχικό, αλλά και σωματικό, πόνο. Με την πονεμένη κραυγή τους να ηχεί στα αυτιά του, αποκοιμιόταν με ένα χαμόγελο στα χείλι.

Οι ώρες που περνούσε μέσα στην σχολή ήταν καθαρά διδαχτικές. Απομονωμένος από τους υπόλοιπους συμφοιτητές κοιτούσε μονάχα τις σπουδές του και τίποτε άλλο. Φοβόταν πως αν έπανε φιλίες με κάποιον, μπορεί να έλεγε κάτι που να πρόδιδε αυτά που σκεπτόταν. Ήξερε πως η συμπεριφορά του ήταν αντισυμβατική για όλο τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά για εκείνον ήταν όλη του η ζωή. Είχε αποδεχτεί τον εαυτό του και το μόνο που ήθελε ήταν να τον δει να γεύεται γρήγορα την ηδονή μέσα από τον τρόπο κάποιου θύματος του. Και αυτή η ώρα δεν άργησε να έρθει.

Ένα βράδυ, σαν όλα τα άλλα, όταν είδε μια πολύ νεαρή κοπέλα να αποχαιρετά την παρέα της και να φεύγει μόνη της, βγήκε μέσα από τα σκοτάδια που κρυβόταν ακολουθώντας την, φροντίζοντας πάντα να κρατά μικρή αλλά διακριτική απόσταση.

Παρακολουθούσε την κοπέλα για αρκετή ώρα. Σε κάθε της βήμα ένιωθε την αδρεναλίνη μέσα του να ανεβαίνει στα ύψη, ενώ το μυαλό του γέμιζε με δεκάδες

εικόνες που όλες είχαν το ίδιο νόημα και σκοπό. Να της δώσει τον πολυπόθητο ψυχικό, αλλά και σωματικό, πόνο που τόσα χρόνια συσσωρεύε μέσα του.

Διασχίζοντας το σκοτεινό πάρκο, ο Ζακ έριξε μια προσεκτική ματιά γύρω του για να βεβαιωθεί αν υπήρχε κάποιος άλλος εκεί. Διαπιστώνοντας ότι ήταν μόνο οι δύο τους, άνοιξε το βήμα του και πριν προλάβει να αντιληφθεί η κοπέλα πόσο πολύ την είχε πλησιάσει, βγάζοντας από την τσέπη του ένα βαμβάκι ποτισμένο με αναισθητικό, της το έβαλε στο πρόσωπο.

Η κοπέλα παίρνοντας μονάχα λίγες ασφυκτικές ανάσες, έπεσε λιπόθυμη στην αγκαλιά του. Ο Ζακ δίχως να χάσει χρόνο, την έσυρε μέσα στις πυκνές φυλλωσιές του πάρκου, αφήνοντας το κορμί της κάτω στο χώμα. Παίρνοντας μερικές βαθιές ανάσες για να ξεκουραστεί, έριξε άλλη μια ματιά γύρω του για να δει μήπως περνούσε κανείς εκείνη την στιγμή. Διαπιστώνοντας πως το πάρκο ήταν ερημικό από όλες τις πλευρές, την έσυρε λίγο πιο βαθειά μέσα σε αυτό. Με την αδρεναλίνη του φτασμένη στα ύψη, κοιτούσε την λιπόθυμη κοπέλα ξέροντας ότι πλέον αυτός όριζε την μοίρα της. Κάτι που τον γέμιζε με αστείρευτη ηδονή.

Δένοντάς της το στόμα σφιχτά με ένα μαντίλι ώστε να μην μπορεί να φωνάξει, αλλά και τα χέρια πιοθάγκωνα, της έβαλε στην μύτη ένα μικρό μπουκαλάκι με άρωμα για να ξυπνήσει. Ανοίγοντας τα μάτια της η κοπέλα, αντίκρισε έντρομη την αχνή μορφή του Ζακ που την κοιτούσε όρθιος από πάνω της με ένα σαδιστικό χαμόγελο στα χείλη. Αν και προσπάθησε γενναία να

ελευθερωθεί από τα δεσμά της, διαπίστωσε πως ό,τι και αν έκανε ήταν πέρα από τις δυνάμεις της.

-Λένε ότι αν δεν μπορείς να αποφύγεις κάτι, τότε απόλαυσε το... άκουσε την βαριά φωνή του αγνώστου άντρα.

-Εγώ όμως γλυκιά μου δεν θέλω να το απολαύσεις... κατέληξε δαγκώνοντας τα χείλη του από ικανοποίηση και μόνο που την έβλεπε σε αυτή την ανυπεράσπιστη κατάσταση.

Ουρλιάζοντας βουβά η άτυχη κοπέλα, τον είδε να σκύβει γρήγορα από επάνω της και μια απότομη κίνηση να της σκίζει το μακρύ φόρεμα που φορούσε. Κουνώντας τα πόδια της πάνω κάτω, προσπαθούσε να τον απωθήσει μακριά της, αλλά ο Ζακ ήταν αρκετά πιο δυνατός από την ίδια ώστε να μπορέσει να την καθηλώσει με ευκολία.

Δίνοντάς της ένα δυνατό χαστούκι στο πρόσωπο, είδε τα μάτια της που έκλαιγαν από πόνο, αλλά και φόβο, να τον κοιτάζουν εκλιπαρώντας κυριολεκτικά για λίγο οίκτο. Μα στον Ζακ αυτό ακριβώς έδινε ηδονή! Ο πόνος του θύματος του. Γλύφοντας απαλά με την γλώσσα του το αίμα που άρχισε να τρέχει στο πρόσωπο της, της ψιθύρισε στο αυτί.

-Ο φόβος σου έχει υπέροχη γεύση, ας τον κάνουμε ακόμα λίγο πιο νόστιμο...

Και λέγοντάς της αυτή την φράση, κατεβάζοντάς της το εσώρουχο άρχισε να ξεκουμπώνει και το δικό του παντελόνι. Μόλις ελευθερώθηκε και αυτός από τα εσώρουχα του, την ακούμπησε απαλά με το μώριό του ανάμεσα στα πόδια της. Μα δεν ήθελε ακόμα να εισχωρήσει μέσα της. Επιθυμούσε για εκείνον την

υπέρτατη ηδονή. Έτσι στερεωμένος όπως ήταν με την παλάμη του τεντωμένη στο χώμα, διπλώσε το άλλο του χέρι δίνοντάς της μια δυνατή αγκωνιά στο πρόσωπο. Με το που ένοιωσε τον αγκώνα του να τις σκίζει το απαλό της δέρμα, αμέσως εισχώρησε και εκείνος μέσα της. Βγάζοντας μια ταυτόχρονη κραυγή, η κοπέλα βουβή κι αυτός πνιχτή, ένωσαν και οι δύο κάτι να σπάζει μέσα τους.

Η νεαρή κοπέλα νιώθοντας τόσο βάνουσα και απρόκλητα τέτοιο πόνο μέχρι βαθειά μέσα στην ψυχή της, το μόνο που ευχόταν ήταν να την έπαιρνε ο Θεός κοντά του. Ένωσε να θρυμματίζεται μέχρι τα πέρατα της ψυχής της κάθε τι που μέχρι και πριν από λίγα λεπτά θα μπορούσε να χαρακτηρίσει ως ελευθερία, ασφάλεια, ή ακόμα και τον εαυτό της ως γυναίκα. Ποτέ ξανά δεν θα μπορούσε να εμπιστευτεί κανέναν. Είχε χάσει για πάντα το πιο πολύτιμο αγαθό, αλλά και δικαίωμα κάθε ανθρώπου. Να μπορεί να συνυπάρχει υπερήφανη μαζί με τους υπόλοιπους συνανθρώπους της. Ένωθε ότι η ζωή της από εδώ και πέρα θα ήταν γεμάτη ταπείνωση, οργή και αηδία για κάθε αντρική ύπαρξη.

Μη νιώθοντας το κορμί της, αλλά και τα χτυπήματα, η ψυχή της ταξίδευε αλλού. Σαν ένας τρίτος παρατηρητής έβλεπε τον βιαστή της από ψηλά καθώς την χτυπούσε και ασελγούσε επάνω της. Μέχρι που η ψυχή της γύρισε ξανά στην σκληρή πραγματικότητα, μόνη, γεμάτη αίματα και αφόρητους πόνους σε όλο της το κορμί, παρατημένη σε ένα σκοτεινό πάρκο. Ήταν η ημέρα που όποια παιδική αθωότητα είχε ακόμα φυλαγμένη μέσα της χάθηκε παντοτινά.

Ο Ζακ από την άλλη μεριά, χαμένος μέσα στα σκοτάδια του δρόμου, πήγε κατευθείαν σπίτι του. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, χάιδευε το σώμα του απολαμβάνοντας την μυρωδιά από τον ιδρώτα, αλλά και τα αίματα της άτυχης κοπέλας. Κλείνοντας τα μάτια ξαναζούσε κάθε λεπτό της ηδονής που είχε νιώσει μέχρι και πριν από λίγα λεπτά. Έχοντας στα αυτιά του ακόμα τα φιμωμένα βογκητά του θύματός του, εκσπερμάτωσε για άλλη μια φορά. Ήταν η ωραιότερη νύχτα της ζωής του.

Το μόνο που σκεφτόταν ήταν πότε θα το επαναλάμβανε. Τώρα που είχε γευτεί, και κυλούσε σαν ναρκωτικό μέσα στο σώμα του, την γλυκιά γεύση της εξουσίας που ασκούσε στα θύματα του, κατέστρωνε τα επόμενα σχέδιά του, αναζητώντας περισσότερη δόση για μεγαλύτερη ηδονή.

Αποφασισμένος να απολαύσει καλύτερα αυτό που αναζητούσε η ψυχή του, αγόρασε ένα μικρό φορτηγάκι ώστε να μπορεί να βάζει μέσα τα θύματά του χωρίς να έχει το άγχος μήπως τον δει κανείς. Με αυτό θα τριγυρνούσε κάθε βράδυ στους δρόμους παραμονεύοντας σαν την αράχνη το επόμενο θύμα του.

Την ίδια περίοδο στην μικρή πόλη που ζούσε ο Ζακ, είχε έρθει άλλη μια σκοτεινή προσωπικότητα που θα τάραζε ακόμα περισσότερο τα ήσυχα νερά της. Ο Δρ. Σεργκέι. Ένας τρελός επιστήμονας τον οποίο στο παρελθόν είχε κατακρίνει σχεδόν όλη η επιστημονική κοινότητα, λόγω των αποτρόπαιων πειραμάτων που διενεργούσε σε έμψυχα όντα.

Θέλοντας ο ίδιος να κοπάσει τα κύματα αντιδράσεων που είχαν ξεσηκώσει οι αποτρόπαιες πράξεις του, αποφάσισε να εγκατασταθεί προσωρινά σε ένα μέρος που δε θα τον αναγνώριζε κανείς. Έτσι μετέφερε όλο τον εξοπλισμό τού εργαστηρίου του στην ήσυχη επαρχία, όπου εκεί θα μπορούσε να συνεχίσει το έργο του ανενόχλητος, δίχως να τραβάει τα αδιάκριτα βλέμματα κανενός.

Το κύριο μέλημά του ως επιστήμονας, ήταν να ενώσει μέλη από διαφορετικά ζωικά είδη. Εκεί όμως που ξεπέρασε τα όρια και αναγκάστηκε να φύγει για την επαρχία, ήταν όταν θέλησε να ενώσει άνθρωπο με γορίλα. Αυτή ήταν η τελευταία σταγόνα στο ποτήρι που ξεχείλισε για την κοινωνία που ζούσε. Με πληροφορίες που διέρρευσαν από τους ίδιους τους εργαζόμενους στο εργαστήριό του, απειλήθηκε από την ηγεσία της πόλης ότι αν έβαζε σε εφαρμογή το πείραμα του, θα του αφαιρούσαν κάθε δικαίωμα να ασκεί το επάγγελμά του και θα ζητούσαν την κατάσχεση όλου του επιστημονικού εξοπλισμού του. Βέβαια ήξερε ότι κάτι τέτοιο δε θα συνέβαινε ποτέ, γιατί όλες οι χρηματοδοτήσεις, αλλά και οι αστείρευτοι πόροι που πάντα είχε στην διάθεσή του,

ήταν από την ίδια την κυβέρνηση, αλλά και τον στρατό. Τα πειράματα που διενεργούσε είχαν ως σκοπό να δημιουργήσουν μια νέα μορφή ζωής, όπου εκμεταλλευόμενοι τις καλύτερες δυνατότητες κάθε ζώου, θα έφτιαχναν το τέλειο είδος.

Έχοντας την γνώση πια για κάτι τέτοιο, θα προχωρούσαν και στον άνθρωπο. Όπου συνδυάζοντας την δύναμη, την ακοή, την όραση και την αντοχή από διάφορα ζώα, θα έφτιαχναν τον τέλειο στρατιώτη.

Δυστυχώς, όμως, λόγω της έκτασης που πήρε το θέμα αναγκάστηκαν να αποστασιοποιηθούν πηγαίνοντας με τα νερά του κόσμου. Έτσι του είπαν να αποχωρήσει για λίγο μέχρι να ξεχαστεί το όλο ζήτημα και σύντομα θα συνέχιζε πάλι το φιλόδοξο έργο τους.

Εκείνος όμως έχοντας αφιερώσει τόσα χρόνια επιμελούς δουλειάς δεν γινόταν να τα παρατήσει τόσο εύκολα. Αγαπούσε αυτό που έκανε, δίνοντας έτσι ικανοποίηση στην δική του σκοτεινή πλευρά. Με την μετακίνησή του σε μια μικρότερη επαρχιακή πόλη, θα συνέχιζε τα πειράματα του, αλλά σε μικρότερη κλίμακα. Και αφού δεν είχε πια στην διάθεσή του τους πόρους που χρειαζόταν, αναγκαστικά θα έπρεπε να τους βρει από μόνος του. Κάτι που δεν ήταν καθόλου δύσκολο, μιας και το νέο φιλόδοξο σχέδιο που είχε στο μυαλό του, απαιτούσε μονάχα 2 είδη. Και αυτά τα είδη ήταν τόσο συνηθισμένα που είχε όσα ήθελε στην διάθεση του, αρκεί να είχε την υπομονή και να έπραττε την κατάλληλη στιγμή.

Κλείνοντας η σχολή του Ζακ για καλοκαίρι, ήταν η πιο κατάλληλη περίοδος για να συνεχίσει την δράση του έχοντας πια άπλετο χρόνο στην διάθεσή του. Τα πρωινά

ως ένας φυσιολογικός νέος, έκανε τα ψώνια που του ζητούσε η μητέρα του, φροντίζοντας πάντα να παρατηρεί τις κινήσεις του κόσμου γύρω του. Το άγριο ένστικτο του ζώου που έκρυβε μέσα του, λειτουργούσε όλες τις ώρες προσφέροντάς του την δυνατότητα να απομνημονεύει όλα αυτά που εκείνος θεωρούσε σημαντικά για τους σκοπούς του.

Τα βράδια έβγαινε με το φορτηγάκι και έκανε βόλτες σε όλη την πόλη επικεντρώνοντας όλη του την προσοχή στο επόμενο θύμα. Ένα τέτοιο βράδυ έχοντας περάσει πια αρκετοί μήνες από το πρώτο του χτύπημα, αποφάσισε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να δράσει ξανά.

Στόχος του αυτή την φορά ήταν μια μεγαλύτερη γυναίκα που την παρατηρούσε μέρες τώρα. Συνήθιζε να κυκλοφορεί πάντα μόνη της. Δεν έδειχνε να είχε ιδιαίτερους φίλους μιας και την έβλεπε συχνά να κάθεται μόνη της σε κάποιο μικρό μπαρ της πόλης και αφού έπινε 1-2 ποτά πλήρωνε και έφευγε. Φαινόταν μοναχική και δυστυχισμένη, κάτι που εξίταρε πάρα πολύ τον Ζακ, αφού του δινόταν η ευκαιρία να συμβάλει κατά πολύ περισσότερο στην δυστυχία της.

Βλέποντάς την να κάνει την συνηθισμένη της ρουτίνα, παρακολουθώντας την μέσα από το φορτηγάκι του, μόλις την είδε να βγαίνει από το μπαρ έβαλε μπροστά. Ξέροντας πολύ καλά από που θα περνούσε, την προσπέρασε με ταχύτητα παρκάροντας το όχημά του σε μια σκοτεινή πλευρά τού δρόμου. Αφήνοντας ανοικτή την πλαϊνή πόρτα του αμαξιού, ο ίδιος κρύφτηκε μέσα σε ένα σκοτεινό σοκάκι ακριβώς απέναντι από αυτή. Μόλις η ανυποψίαστη γυναίκα πέρασε από μπροστά του, ο Ζακ

παίρνοντας φόρα έπεσε επάνω της και με όση ορμή είχε την πέταξε αστραπιαία μέσα. Δίνοντάς της αμέσως μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο, την άφησε αναίσθητη. Φιμώνοντάς την και δένοντας καλά χέρια και πόδια, πήγε στην θέση του οδηγού και βάζοντάς το βιαστικά ξανά μπροστά απομακρύνθηκε από το σημείο με ταχύτητα.

Βγαίνοντας λίγο πιο έξω από την πόλη, βρήκε ένα σημείο που από εκεί τα βράδια δεν περνούσε ποτέ κανείς, μιας και ο δρόμος αυτός οδηγούσε έξω από τα σύνορα της κωμόπολής τους. Αρχίζοντας να βρίσκει τις αισθήσεις της η γυναίκα, άρχιζε να μουγκρίζει και να χτυπιέται προσπαθώντας να λύσει τα δεσμά της.

-Είναι όμορφο να προσπαθείς! Μα ομορφότερο όταν διαπιστώνεις ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτα... της είπε ο Ζακ ανοίγοντας την πόρτα τού φορτηγού.

Αυτή την φορά φορούσε μια κουκούλα που του κάλυπτε όλο το πρόσωπο, μιας και ο δρόμος είχε λίγα φώτα που θα μπορούσαν να φανερώσουν τα χαρακτηριστικά τού προσώπου του, σε αντίθεση με το πάρκο που ήταν τελείως σκοτεινό.

-Μπορείς να φωνάξεις όσο θέλεις! Μάλιστα θα σου βγάλω το μαντίλι από το στόμα για να απολαύσω καλύτερα τις απεγνωσμένες σου φωνές... συνέχισε ο Ζακ να της λέει κλείνοντας την συρόμενη πόρτα πίσω του.

Μα βγάζοντας το μαντίλι από το στόμα της, η γυναίκα δεν έβγαλε άχνα. Απλά τον κοιτούσε στα μάτια δείχνοντάς του ότι δεν είχε σκοπό να του κάνει το χατίρι να τον δει να "τρέφετε" από τον φόβο της. Με σφιγμένα χείλια που έτρεμαν από την αγωνία, αλλά και τον τρόμο, η γυναίκα υπέδειξε γενναία όσο και απρόσμενη

αντίσταση στα σαδιστικά θέλω του Ζακ. Κάτι που όμως δεν της βγήκε σε καλό.

-Ξέρεις... υπάρχουν και άλλοι τρόπο να σε κάνω να φωνάξεις... άκουσε να της λέει ο Ζακ βλέποντας την κουκούλα του να φουσκώνει στα πλάγια, υποδηλώνοντάς της ότι προφανώς χαμογελούσε.

Δίχως να της πει κάτι άλλο, ο Ζακ της έδωσε με δύναμη μια μπουνιά στο στομάχι. Αλλά με μεγάλη του έκπληξη διαπίστωσε ότι πέρα από ένα βαρύ αγκομαχητό η γυναίκα δεν έκανε τίποτε άλλο.

-Μμμ...τελικά απ' ό,τι φαίνετε θα το απολαύσω περισσότερο από τι φανταζόμουν! της αποκρίθηκε ο Ζακ κρύβοντας τόσο σαδισμό στον τόνο της φωνής του, όσο ποτέ άλλοτε.

Φεύγοντας για λίγο από μπροστά της, ο Ζακ σύρθηκε λίγο φτάνοντας με τα χέρια του το πλαϊνό μέρος του οχήματος. Η γυναίκα παρακολουθώντας τον με την αγωνία ζωγραφισμένη στο βλέμμα της, τον είδε έντρομη να τραβάει από ένα ειδικά διαμορφωμένο σημείο που είχε φτιάξει, ένα χοντρό κομμάτι πανί. Γυρνώντας ξανά προς το μέρος της, ο Ζακ της έκλεισε το μάτι δείχνοντας της πως ό,τι και αν ετοιμάζε δεν θα ήταν καλό για την ίδια.

Πράγματι μέσα από το λιγοστό φως των κιτρινισμένων λαμπτήρων του δρόμου, ξετυλίγοντας ο Ζακ το πανί η άτυχη γυναίκα είδε έντρομη κάτι να γυαλίζει σαν μαχαίρι. Δεν ήταν όμως, ήταν ένα ειδικά διαμορφωμένο δρεπάνι το οποίο είχε στην άκρη του μια κοφτερή διχάλα που ανοιγόκλεινε σαν ψαλίδι.

-Για να δούμε τώρα τι ωραία φωνούλα έχεις... άκουσε για άλλη μια φορά τον Ζακ να της αποκρίνεται

καταλαβαίνοντας από τον ήχο της φωνής του ότι πραγματικά το ευχαριστιόταν αυτό.

Ο Ζακ όμως δεν είχε σκοπό να την σκοτώσει. Ποτέ δεν είχε σκοπό να θανατώνει τα θύματα του. Του άρεσε να τα βασανίζει ώστε να απολαμβάνει την εξουσία που ασκούσε επάνω τους, ακούγοντάς τες να σφαδάζουν από τους πόνους.

Έτσι με αργές και βασανιστικές κινήσεις, έβαλε το δρεπάνι στην δεξιά άκρη των χειλιών της. Νιώθοντας την παγωμένη λάμα να την ακουμπά, η γυναίκα πήρε μια βαθειά ανάσα καταλαβαίνοντας την συνέχεια του μαρτυρίου της.

-Έλα λοιπόν τι περιμένεις! ΧΑΜΟΓΕΛΑ! της φώναξε ο Ζακ ξαφνικά κλείνοντας το δρεπάνι στην άκρη των χειλιών της. Πηγαίνοντας αμέσως και στην άλλη άκρη επανέλαβε το ίδιο, σχηματίζοντας κατά αυτόν τον τρόπο ένα τεράστιο ματωμένο "χαμόγελο". Η γυναίκα σφαδάζοντας από τους πόνους ούρλιαζε βρίζοντας τον μέχρι που άρχισε να πνίγεται από το ίδιο της το αίμα.

-Δεν θέλω να μου πνιγείς! Τώρα μόλις ξεκινήσαμε! της είπε ο Ζακ γυρνώντας την απότομα μπρούμυτα ώστε να μπορεί να φτύσει το αίμα και να πάρει ανάσα.

Μα με το που πήρε την πρώτη της ανάσα η άτυχη γυναίκα ένιωσε τα χέρια του Ζακ να της κατεβάζουν το παντελόνι και αμέσως μετά να εισχωρεί μέσα της με βία κάνοντας την να φωνάζει ξανά.

-Μην μου πεις ότι δε σου αρέσει! Αφού σε βλέπω... ΧΑΜΟΓΕΛΑΣ!!! της είπε ειρωνικά ο Ζακ αναφερόμενος στα σκισίματα του στόματός της.

Απολαμβάνοντας το κάθε λεπτό των πράξεών του, αποφάσισε να εφαρμόσει και σε εκείνην την ίδια τακτική που είχε κάνει και στο πρώτο του θύμα. Χτυπώντας της το πρόσωπο στον πάτο του αμαξιού, σε κάθε του χτύπημα εκείνος εισχωρούσε όλο και πιο βαθειά μέσα της. Συγχρονίζοντας τις κινήσεις του, την πονούσε με κάθε τρόπο νιώθοντας την ηδονή του να φτάνει στο απόγειό της. Τελειώνοντας ο ίδιος, της κοπάνησε με όλη του την δύναμη το κεφάλι στο σιδερένιο πάτωμα αφήνοντάς την ξανά αναίσθητη.

Ύστερα πηγαίνοντας στην θέση του οδηγού, έβαλε μπροστά γυρνώντας πίσω στην πόλη. Λίγο πριν φτάσουν σε κεντρικό σημείο, έκανε μια στάση και αφού βεβαιώθηκε ότι δεν περνούσε κανείς άνοιξε βιαστικά την πλαϊνή πόρτα και σέρνοντας την έξω την πέταξε στο πεζοδρόμιο. Μπαίνοντας μέσα βιαστικά, απομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Με το που πήγε σπίτι του, καθάρισε αμέσως το φορτηγάκι από τα αίματα του θύματος του φροντίζοντας να πάρει μαζί του και το δρεπάνι. Προσπαθούσε να είναι πάντα προσεχτικός ώστε να αποφύγει κάθε δυσάρεστη έκπληξη. Ήξερε εξ άλλου και από την σχολή του τα λάθη των ομοϊδεατών του και δε είχε σκοπό να τα επαναλάβει και ο ίδιος. Και πάντα άφηνε μεγάλα κενά πριν κάνει την επόμενη του κίνηση.

Και αν υπήρχε κάτι που του έδινε περισσότερο θάρρος για να συνεχίσει, ήταν η ντροπή που ήξερε πως θα ένιωθαν τα θύματα του ώστε να αποφύγουν την δημοσιότητα. Γνώριζε πολύ καλά από τα μαθήματα της

σχολής του και τα στατιστικά των κακοποιημένων γυναικών που δεν μιλούσαν ποτέ και σε κανέναν για αυτά που είχαν περάσει. Έτσι έπραττε ανενόχλητος ξέροντας ότι οι αρχές είχαν τα χέρια τους δεμένα, αφού καμιά τους δε θα δεχόταν να ταπεινωθεί ακόμα περισσότερο και μάλιστα δημόσια. Αλλά ακόμα και αν το έκανε κάποια, δεν θα μπορούσε να τους περιγράψει κάτι ιδιαίτερο, αφού σε καμιά τους δε θα επέτρεπε να δουν τα χαρακτηριστικά του.

Ο Σεργκέι θέλοντας να εξοικειωθεί στο νέο του περιβάλλον, κυκλοφορούσε ανάμεσα στον κόσμο παρατηρώντας και εκείνος την ζωή της μικρής κοινωνίας γύρω του. Κυκλοφορώντας ανάμεσά τους σαν απλός άνθρωπος, παρατηρούσε τις συμπεριφορές τους χαρτογραφώντας έτσι τον τύπο του κάθε ενός. Έτσι δεν άργησε να τον τραβήξει ο κλειστός και απόμακρος χαρακτήρας του Ζακ, κάνοντάς τον να θέλει να μάθει περισσότερα για αυτόν.

Παρακολουθώντας κάθε του κίνηση, κατάφερε να συλλέξει όσες πληροφορίες τον ενδιέφεραν ώστε να τον χαρακτηρίσει ως τέλειο υποψήφιο για το νέο του πείραμα. Το μόνο που του έλειπε ήταν το δεύτερο μέλος του πειράματος, κάτι που όμως δεν τον ανησυχούσε μιας και ήταν σίγουρος ότι χάρις τον Ζακ αργά η γρήγορα θα το έβρισκε και αυτό. Και νιώθοντας πως αυτή η στιγμή δεν θα αργούσε να έρθει, άρχισε να κάνει τις απαιτούμενες προετοιμασίες στο εργαστήριο του.

Από την άλλη μεριά ο Ζακ χωρίς να ξέρει τις κινήσεις του Σεργκέι, συνέχιζε ανενόχλητος το έργο του ικανοποιώντας αβίαστα το αχαλίνωτο πάθος του. Στους 3 μήνες του καλοκαιριού ο Ζακ είχε κατοικήσει βάνουσα συνολικά έξι γυναίκες, φροντίζοντας να καλύπτει πάντα τα ίχνη του. Και καμιά από της έξι δεν θέλησε να δοθεί έκταση στην ιστορία που άλλαξε δραματικά όλη τους την ζωή. Ο Σεργκέι παρακολουθούσε αμέτοχος όλες τις δύσκολες στιγμές των θυμάτων του Ζακ, έχοντας στα χείλη ένα σκοτεινό χαμόγελο το οποίο έκρυβε πολλά περισσότερα απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί ο

οποιοσδήποτε άνθρωπος. Ούτε καν ένα διεστραμμένο μυαλό σαν του Ζακ.

Ξεκινώντας τα πρώτα κρύα του χειμώνα, η μητέρα του Ζακ πέθανε εντελώς ξαφνικά αφήνοντάς τον μοναδικό κληρονόμο της μικρής περιουσίας που είχε δημιουργήσει όλα αυτά τα χρόνια, καθώς και μιας τεράστιας ασφάλειας ζωής που έφερε το όνομα του ως δικαιούχο. Πενθώντας την με όλη του την ψυχή, έκατσε αρκετές μέρες μόνος του κλεισμένος μέσα στο σπίτι συλλογιζόμενος την ζωή του από εδώ και πέρα. Αν υπήρχε ένα μικρό κομμάτι ανθρωπιάς μέσα του, αυτό το διατηρούσε ακόμα ζωντανό μονάχα η μητέρα του. Τώρα που είχε χάσει και αυτήν, είχε φτάσει πλέον η ώρα να θάψει μέσα του ό,τι στιγμή αγάπης υπήρχε. Θα περνούσε και εκείνος το μέλλον των θυμάτων του στο επόμενο επίπεδο, τον θάνατο!

Θάβοντας γρήγορα τον παλιό του εαυτό, σαν τον φοίνικα αναγεννήθηκε ξανά μέσα από τις στάχτες του. Και αν πίστευαν τα θύματα του ότι βίωναν ένα σκληρό μαρτύριο, τώρα θα συναντούσαν έναν πόνο τόσο αβάσταχτο, που θα τον έπαιρναν μαζί τους ακόμα και στον θάνατο.

Με την ματιά πλέον ενός ψυχρού δολοφόνου, έψαχνε για το επόμενο θύμα που θα του πρόσφερε ένα μοναδικό ταξίδι στο απόλυτο σκοτάδι της ψυχής του. Κάτι που δεν άργησε να βρει, αφού πλέον ήξερε να ξεχωρίζει αμέσως τα "εύκολα" θύματα.

Παρακολουθώντας την κοπέλα που του είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον σχεδόν όλο το βράδυ, βλέποντάς την να αποχαιρετά τους φίλους της και να φεύγει μόνη

της, την ακολούθησε όπως έκανε πάντα με το φορτηγάκι του.

Βλέποντάς την να βγάζει τα κλειδιά από την τσέπη της, υπέθεσε ότι μάλλον πλησίαζε στο σπίτι της οπότε παίρνοντας λίγη φόρα την προσπέρασε και σβήνοντας το όχημα του το άφησε να ρολάρει λίγα μέτρα μπροστά της.

-Χίλια συγνώμη δεσποινίς μου, της είπε γεμάτος ευγένεια.

-Εμείνα από βενζίνη και δεν έχω κινητό μαζί μου να ειδοποιήσω κάποιον να μου φέρει, συνέχισε κοιτάζοντάς την δήθεν απεγνωσμένα.

-Θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να μου δώσετε να καλέσω από το δικό σας; Θα σας πληρώσω, κατέληξε να της λείι την ώρα που έβγαινε από το αμάξι.

Ξαφνιασμένη από αυτή την αναπάντεχη συνάντηση, τον κοίταξε με επιφύλαξη, ωστόσο η ευγένεια που είχε όταν της μιλούσε, αλλά και η απόγνωση στο πρόσωπό του, απομάκρυναν κάθε επιφύλαξή της.

-Ναι φυσικά κύριε, μια στιγμή... του απάντησε με τον ίδιο ευγενικό τόνο, σκύβοντας ελαφρώς προς την τσάντα της.

Ο Ζακ κοιτώντας γύρω του διακριτικά, περίμενε πότε θα απομακρυνόταν ο ελάχιστος κόσμος που περνούσε ακόμα από μπροστά τους. Όταν του έδωσε η κοπέλα το κινητό της, ο Ζακ έκανε ότι μιλούσε όσο χρειαζόταν μέχρι να βεβαιωθεί ότι είχε φύγει και ο τελευταίος διερχόμενος περαστικός. Μένοντας οι δύο τους στην σκοτεινή πλευρά του δρόμου, ο Ζακ κλείνοντας το τηλέφωνο την πλησίασε δήθεν για να της το δώσει πίσω. Έχοντάς την απέναντί του ο Ζακ, όπως στεκόταν με

απλωμένο χέρι και κρατώντας σφιχτά το κινητό, της έδωσε ένα δυνατό χτύπημα με αυτό στο πρόσωπο. Πέφτοντας λιπόθυμη επάνω του γεμάτη αίματα, ο Ζακ κρατώντας την με το ένα του χέρι, άνοιξε γρήγορα την συρόμενη πόρτα του οχήματος. Πετώντας μέσα την ίδια μαζί με το κινητό της, την έκλεισε ξανά βιαστικά. Ύστερα μπαίνοντας στην θέση του οδηγού, απομακρύνθηκε με ιλιγγιώδες ταχύτητα.

Φτάνοντας σε ένα από τα σημεία που τις πήγαινε σχεδόν πάντα, ο Ζακ με σβηστά τα φώτα άφησε το αμάξι να τσουλήσει μόνο του στο άγριο έδαφος της ερήμου. Νιώθοντας την καρδιά του να κτυπάει σαν τρελή από την έξαψη της στιγμής, άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω. Νιώθοντας την υγρασία της νύκτας να του διαπερνά το δέρμα, κοίταξε για λίγο το χλομό φεγγάρι.

Παρατηρώντας το αχνό φως των αστεριών καθώς τρεμόπαιζε, ένιωσε κάτι πρωτόγνωρο μέσα του να παλεύει θέλοντας να βγει έξω. Για μια στιγμή πέρασαν από το μυαλό του χιλιάδες εικόνες με πρωταγωνιστή αυτόν και τα θύματά του. Άκουγε στα αυτιά του τις απεγνωσμένες τους φωνές, τις ικεσίες τους, αλλά και τις μάταιες εκκλήσεις τους για οίκτο.

-Δεν είσαι εσύ ο Ζακ μου... άκουσε μια απαλή γνώριμη γυναικεία φωνή μπροστά του.

Κατεβάζοντας το κεφάλι απότομα ο Ζακ είδε μια διάφανη γυναικεία φιγούρα ντυμένη στα λευκά, με τα αραχνοϋφαντα ρούχα της να ανεμίζουν στο απαλό αεράκι της φεγγαρόφωτης βραδιάς. Ήταν η μητέρα του.

-Μητέρα; ψιθύρισε κοιτάζοντάς την με τα υγρά του μάτια, που για λίγο είχε φύγει από μέσα τους το άγριο βλέμμα του κτήνους.

-Γιατί Ζακ; άκουσε ξανά την φωνή της που αυτή την φορά ακούστηκε σαν φύσημα του ανέμου μέσα στα αυτιά του.

-Γιατί αυτός είμαι μητέρα... της απάντησε με αποφασιστικότητα βρίσκοντας ξανά τον παλιό του εαυτό.

-Συγνώμη αν σε απογοήτευσα... κατέληξε να της λέει και κατεβάζοντας το κεφάλι του της γύρισε την πλάτη δίχως να πει τίποτε άλλο.

Πριν ανοίξει την πλαϊνή πόρτα του αυτοκινήτου έριξε μια τελευταία ματιά πίσω του, αλλά δεν υπήρχε τίποτα να δει. Ένα απόλυτο κενό σαν αυτό που είχε στην ψυχή του, αγκαλιά με το σκοτάδι ήταν τα μόνα που μπορούσε να αντικρίσει.

-Ε ΞΥΠΝΑ! ακούστηκε η βαριά και προσταχτική φωνή του να σκίζει την νύχτα, καθώς φώναζε στην λιπόθυμη ακόμα κοπέλα.

Κουνώντας ζαλισμένη το κεφάλι της δεξιά και αριστερά προσπάθησε να ανοίξει τα μάτια της αλλά νιώθοντας ένα δυνατό τσούξιμο αναγκάστηκε να τα κλείσει ξανά.

Ο Ζακ μπαίνοντας μέσα έκλεισε με δύναμη την βαριά πόρτα πίσω του, δημιουργώντας έναν ήχο βγαλμένο κατευθείαν μέσα από την κόλαση στο ζαλισμένο κεφάλι του θύματός του.

Αρπάζοντας ένα μικρό μπιτόνι με νερό, το έχυσε όλο στο πρόσωπό της με σκοπό να την κάνει να συνέλθει γρήγορα. Ανάβοντας ο Ζακ έναν μικρό φακό, το έστρεψε

κατευθείαν πάνω στα μάτια της. Η κοπέλα γυρνώντας το κεφάλι της αλλού, άρχισε να κλαίει κυριευμένη από πανικό.

-Είναι πολύ νωρίς ακόμα για κλάματα μικρή μου... της αποκρίθηκε ειρωνικά ο Ζακ.

-Από την άλλη όμως, αυτή η παράσταση είναι δική σου... Μπορείς να κάνεις ότι θες, εκτός από το να προσπαθήσεις να φύγεις, συνέχισε να της λέει με ήρεμη φωνή.

-Γιατί θα με αναγκάσεις να σε πυροβολήσω σκορπίζοντας τα μυαλά από το ωραίο σου κεφαλάκι παντού...

Ακουμπώντας τον φακό στο πάτωμα, ο Ζακ πήγε στο πλαϊνό τοίχωμα του αυτοκινήτου παίρνοντας από εκεί ένα μικρό δέμα που είχε στερεωμένο με λάστιχο. Ανοίγοντας το έβγαλε από μέσα ένα μικρό μαχαίρι το οποίο το έστρεψε κατευθείαν προς το μέρος της κοπέλας, που κοιτώντας τον πανικοβλημένη προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε σκοπό να της κάνει.

Βάζοντας το μαχαίρι στο στόμα του, ο Ζακ πήρε ένα ζευγάρι χειροπέδες που είχε κρυμμένες στο παντελόνι του και γυρνώντας την από την άλλη, την έδεσε πολύ σφιχτά με αυτές. Ύστερα παίρνοντας το μαχαίρι ξανά στα χέρια του, άρχισε να της σκίζει το παντελόνι και την μπλούζα μέχρι που της τα έβγαλε τελείως.

-Σε παρακαλώ... Μη μου κάνεις κακό... του έλεγε όλη αυτή την ώρα κλαίγοντας η κοπέλα.

-Εγώ να σε βοηθήσω ήθελα... Γιατί μου το κάνεις αυτό; τον ρώτησε δείχνοντας του πόσο φοβισμένη ήταν.

Μα ο Ζακ αμίλητος δίχως καν να την κοιτάξει, συνέχιζε το έργο του χωρίς να της δίνει καμιά απολύτως σημασία.

Έχοντας απέναντί του το παγωμένο γυμνό της κορμί, την κοιτούσε με δέος προσπαθώντας να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Ήθελε να της κάνει τόσα πολλά, που αμέσως το μυαλό του γέμισε με εκατοντάδες απάνθρωπες εικόνες. Ήξερε όμως ότι η κοπέλα δε θα άντεχε να της κάνει όλα όσα σκεφτόταν, έτσι διάλεξε αυτές που θα του πρόσφεραν τον πόνο που αναζητούσε για να σπάσει την αβάσταχτη σιωπή της αδίστακτης και άγριας ψυχής του.

-Θα με σκοτώσεις έτσι δεν είναι; τον ρώτησε με ήρεμη φωνή η κοπέλα συνειδητοποιώντας την κατάσταση που βρισκόταν.

-Γιατί το λες αυτό; την ρώτησε ο Ζακ κοιτώντας την λοξά την ώρα που έκρυβε το μαχαίρι.

-Γιατί με άφησες να δω το πρόσωπο σου... του απάντησε η κοπέλα προσπαθώντας να διατηρήσει με δυσκολία την ψυχραιμία της.

Χαμογελώντας της δείχνοντας ευχαριστημένος για τον τρόπο σκέψης της, γύρισε το κεφάλι του αλλού δίχως να της πει τίποτε άλλο. Αφήνοντάς την μέσα από την σιωπή του να βασανίζεται και ψυχικά, ο Ζακ έβγαλε από το δέμα που κρατούσε το δρεπάνι. Κρατώντας το έτσι ώστε να το βλέπει η κοπέλα, έπαιζε με το λιγοστό φως του φεγγαριού που αντανakλούσε επάνω του, θέλοντας να φτάσει τον φόβο της στο απόγειο του.

-Σε παρακαλώ μην το κάνεις... του είπε με ήρεμη φωνή πιστεύοντας ότι έτσι θα τον βοηθούσε να αλλάξει γνώμη.

Βλέποντας τον Ζακ να το αφήνει κάτω, πίστεψε για μια στιγμή ότι κάτι είχε καταφέρει. Μα σύντομα διαπίστωσε ότι ο βασανιστής της είχε άλλα σχέδια κατά νου, πολύ χειρότερα από τι μπορούσε να φανταστεί.

Κατεβάζοντας ο Ζακ το παντελόνι του, άρχισε να της χαϊδεύει το σώμα με την ξύλινη λαβή του δρεπανιού.

-Με λένε Μελίνα! του φώναξε ξαφνικά τρέμοντας η κοπέλα.

Ήθελε με αυτό τον τρόπο να δημιουργήσει σε μια απεγνωσμένη προσπάθειά της μια μικρή οικειότητα μαζί του.

Για κακή της τύχη όμως, ο Ζακ είχε διδαχθεί στην σχολή του ότι ο συναισθηματικός παράγοντας έπαιζε μεγάλο ρόλο στην άρρωστη ψυχοσύνθεση ενός βιαστή. Σπάνια έκαναν κακό σε μια γυναίκα όταν ήταν δεμένοι συναισθηματικά μαζί της. Και το να γνωρίζουν το όνομα αυτής ήταν το πρώτο βήμα. Έτσι αδιαφόρησε τελείως στο άκουσμά του. Ήταν σαν να μην του το είχε πει ποτέ.

Συνεχίζοντας να την χαϊδεύει με το δρεπάνι, ξαφνικά της έμπηξε την κοφτερή διχάλα στην κοιλιά της πλημυρίζοντας την με αίμα. Όπως του άρεσε να κάνει πάντα, την ώρα που η παγωμένη λάμα βυθιζόταν μέσα στην κοιλιά της, ξεκίνησε και εκείνος να την βιάζει.

Η κοπέλα νιώθοντας αφόρητο σωματικό πόνο, αλλά και ψυχικό, άρχισε να ουρλιάζει από τους πόνους. Ο Ζακ ακούγοντάς την άρχισε να ερεθίζεται ακόμα περισσότερο, με αποτέλεσμα να της κατεβάζει αργά το δρεπάνι προς τα κάτω, ενώ ο ίδιος την πονούσε όσο πιο πολύ μπορούσε και με το μόριο του. Νιώθοντας το αίμα της να του χαϊδεύει το σώμα, για πρώτη φορά άρχισε και εκείνος να φωνάζει

εκοτασιασμένος μέσα στην απόλυτη ηδονή. Μουγκρίζοντας σαν ζώο, ο Ζακ την έφτυνε και την χτυπούσε θέλοντας να την κάνει να νιώσει όπως ένα σκουπίδι. Όσο πιο πολύ φώναζε και υπέφερε η κοπέλα, τόσο πιο δυνατά εκείνος την χτυπούσε. Ύστερα γυρνώντας την βίαια από την άλλη μεριά με τα αίματα της να στάζουν παντού, της χάραξε βαθειά την πλάτη με το ήδη ματωμένο δρεπάνι του.

Νιώθοντας την κοπέλα να λιποθυμά στα χέρια του από τους πόνους, την άφησε να πέσει απότομα κάτω. Δίνοντας της μια δυνατή κλοτσιά στο πρόσωπο, θέλησε να δει αν προσποιούταν ή όχι. Βλέποντάς την να μην αντιδρά καθόλου, της έχυσε και το υπόλοιπο μπιτόνι με το νερό στο κεφάλι. Μα η κοπέλα δεν κουνιόταν. Φοβούμενος ότι την είχε σκοτώσει πριν το μεγάλο του φινάλε, έσκυψε να δει αν χτυπούσε η καρδιά της. Χαμογελώντας από ευτυχία διαπιστώνοντας ότι η κοπέλα ζούσε ακόμα, περίμενε καρτερικά να συνέλθει από μόνη της.

-Εύπνησες ωραία κοιμωμένη; ήταν το πρώτο πράγμα που άκουσε η κοπέλα αμέσως μόλις άνοιξε τα μάτια της.

Νιώθοντας το σώμα της να καίει αβάσταχτα από τις πληγές και το κεφάλι της να πονά αφόρητα, η κοπέλα άρχισε να παραμιλά δείχνοντας ότι δεν είχε ακόμα επαφή με την πραγματικότητα. Και αυτό ήταν κάτι που κέντριζε ακόμα πιο πολύ το ενδιαφέρον του Ζακ.

Δίχως να χάσει άλλο χρόνο, βαστώντας στα χέρια του μια συσκευή που είχε φτιάξει ο ίδιος, πλησίασε ξανά το θύμα του. Αυτό που κρατούσε ήταν μια σιδερένια

κατασκευή που έμοιαζε με αχλάδι, όπου πίσω από αυτήν ήταν στερεωμένη μια λαβή. Τοποθετώντας το μέσα στα γενετικά της όργανα, το έβαλε όσο πιο βαθειά μπορούσε αφήνοντας την λαβή να προεξέχει. Βλέποντας ότι η κοπέλα δεν αντιδρούσε, χαμογέλασε ειρωνικά ξέροντας ότι πολύ σύντομα αυτό θα άλλαζε.

Γυρνώντας την λαβή προς τα δεξιά, άρχισαν σιγά-σιγά 3 πέταλα που προεξείχαν λίγο από την συσκευή να βγαίνουν προς τα έξω. Συνεχίζοντας να γυρνάει ο Ζακ την λαβή, άρχισε η κοπέλα να νιώθει μια μικρή πίεση μέσα της. Μέχρι που άρχισε να γίνεται πολύ γρήγορα όλο και πιο μεγάλη. Φτάνοντας τα πέταλα να συνθλίβουν όλα τα εσωτερικά της όργανα, η κοπέλα άρχισε να ουρλιάζει από τους φρικτούς πόνους παρακαλώντας τον Θεό να την απαλλάξει από αυτό το μαρτύριο.

-Εδώ γλυκιά μου ο μόνος Θεός που θα δεις είμαι...ΕΓΩ! ούρλιαξε μέσα στα αυτιά της ο Ζακ ξεσπώντας ύστερα σε υστερικά γέλια.

Και τραβώντας βίαια το αχλάδι προς τα έξω με τα πέταλα φτασμένα στα όρια τους, άφησε τον εαυτό του να απολαύσει το αίμα που του πιτσίλισε το πρόσωπο καθώς η κατασκευή αυτή της ξέσκιζε το κορμί.

Μην αντέχοντας άλλο την ακατάσχετη αιμορραγία, η κοπέλα ξεψύχησε μέσα σε αφόρητα ουρλιαχτά πόνου αλλά και με τον πανικό ζωγραφισμένο στα μάτια της.

-Μμμ τι κρίμα... Πάνω στο καλύτερο με άφησες... μουρμούρισε ο Ζακ.

Πετώντας σε μια γωνιά το ματωμένο αχλάδι με τις σάρκες τις κοπέλας να κρέμονται δεξιά και αριστερά από αυτό, ο Ζακ άνοιξε την πλαϊνή πόρτα του αυτοκινήτου.

Μα έντρομος είδε ακριβώς μπροστά του την σκιά ενός άντρα όπου το μόνο που διακρίνονταν από αυτόν, ήταν η καύτρα από το αναμμένο τσιγάρο που είχε στο στόμα του.

-Για σου Ζακ... άκουσε τον άντρα να του λέει χαμογελώντας, μα πριν προλάβει ο Ζακ να κάνει το οτιδήποτε, είδε τον άντρα να πετάει βιαστικά το τσιγάρο από το στόμα του και με μια αστραπιαία κίνηση να του καρφώνει μια σύριγγα στον λαιμό. Και ύστερα το απόλυτο σκοτάδι.

-Που βρίσκομαι; ήταν η πρώτη ερώτηση του Ζακ αμέσως μόλις ανέκτησε τις αισθήσεις του.

Μα δεν πήρε καμία απάντηση.

Ανοίγοντας σιγά, σιγά τα μάτια του διαπίστωσε ότι του είχαν δέσει τα χέρια, τα πόδια και το λαιμό πάνω σε μια τεράστια ξύλινη καρέκλα με δερμάτινα λουριά. Ύστερα έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του προσπαθώντας να καταλάβει που βρίσκóταν. Μα το μόνο που έβλεπε διάσπαρτα σε όλο τον χώρο, ήταν περίεργα ιατρικά μηχανήματα που δεν μπορούσε να καταλάβει την χρησιμότητά τους. Στα αριστερά του πάνω σε ένα τεράστιο σιδερένιο τραπέζι ήταν το άψυχο κορμί της Μελίνας, της κοπέλας που είχε βασανίσει. Πάνω στο κεφάλι της είχε δεκάδες μικρά καλώδια, τα οποία κατέληγαν σε διάφορα μηχανήματα που το κάθε ένα είχε την δική του ένδειξη.

-Καλά ξυπνητούρια! άκουσε άξαφνα μια φωνή πίσω από την πλάτη του.

-Ποιος είσαι; ρώτησε ο Ζακ με ήρεμη φωνή δίχως να έχει καμία ανησυχία ή φόβο στα μάτια του.

-Το όνομα μου είναι Σεργκέι... του απάντησε ερχόμενος μπροστά του.

-Και αυτό είναι ότι έχει απομείνει από το άλλοτε ένδοξο εργαστήριο μου, συνέχισε να του λέει δείχνοντάς του τον χώρο με τα χέρια του, έχοντας μια μικρή απογοήτευση στα μάτια του.

-Αν ήθελες να μου κάνεις ξενάγηση θα μπορούσες να μου το ζητούσες πιο ευγενικά! του απάντησε ειρωνικά

ο Ζακ δείχνοντάς του να απολαμβάνει κυριολεκτικά την θέση που βρισκόταν.

-Α, εσύ φίλε μου είσαι εδώ γιατί θα έχεις το προνόμιο να ζήσεις από κοντά το πιο φιλόδοξό μου πείραμα!

-Θα.... πονέσω γιατρέ; τον ρώτησε χλευάζοντάς τον και ξεσπώντας σε γέλια ο Ζακ.

Ο Σεργκέι βλέποντας την προκλητική υπεροψία του Ζακ τον πλησίασε και σκύβοντας προς το μέρος του, του είπε:

-Περισσότερο απ' ό,τι φαντάζεσαι...

-Αυτό θα το πάρω ως υπόσχεση... του απάντησε ο Ζακ κλείνοντας του πονηρά το μάτι.

Χαμογελώντας ο Σεργκέι σηκώθηκε ξανά όρθιος και πλησιάζοντας την κοπέλα, έλεγξε τις μετρήσεις που έδειχναν τα μηχανήματα.

-Τότε ας μην καθυστερούμε άλλο! του φώναξε δείχνοντας ευχαριστημένος από τις μετρήσεις που είχε δει, ενώ συγχρόνως τραβούσε έξω όλα τα καλώδια που υπήρχαν πίσω από το κεφάλι της.

Ο Ζακ παρατηρώντας τον προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς ετοιμάζε ο άγνωστος άντρας απέναντί του, μα δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα. Μέχρι που τον είδε να τραβάει πολύ προσεχτικά το κεφάλι της κοπέλας προς τα πίσω κρατώντας το απαλά από τους κροτάφους. Με μεγάλη έκπληξη είδε το κεφάλι από αυτό το σημείο και μετά να αποκολλείται αφήνοντας να φανερωθεί ο γυμνός εγκέφαλος της κοπέλας.

-Ωωω! έκανε εκστασιασμένος ο Ζακ βλέποντας αυτό το θέαμα.

Ήθελε κάποια στιγμή να το έκανε και ο ίδιος, αλλά ποτέ δεν το είχε δει από κοντά και μάλιστα από χέρια ειδικού.

-Φίλε μου μόλις κέρδισες τον σεβασμό μου! του αποκρίθηκε ο Ζακ μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια του από τον γυμνό εγκέφαλο της κοπέλας. Εμείς οι δυο θα μπορούσαμε να κάνουμε σπουδαία πράγματα! συνέχισε να του λέει, προδίδοντας, με το βλέμμα που είχε, τι μπορεί να φανταζόταν εκείνη την στιγμή.

-Αυτό θα εξαρτηθεί από τις αντοχές σου... του απάντησε ο Σεργκέι δείχνοντας ότι εννοούσε περισσότερα από αυτά που έλεγε.

Αφήνοντας την κοπέλα πάνω στο τραπέζι, πλησιάζοντας τον Ζακ ο Σεργκέι, έβγαλε από την τσέπη του μια μικρή σύριγγα.

-Όχι πάλι αυτή τη μαλακία! μουρμούρισε ο Ζακ αντικρίζοντας την.

-Δεν μπορείς να μου κάνεις ότι θες έχοντας τις αισθήσεις μου; τον ρώτησε σαν μικρό παιδί που ζητούσε χάρη από την μαμά του.

-Πολύ θα το ήθελα πίστεψε με! Αλλά δυστυχώς δεν γίνεται... του απάντησε ο Σεργκέι βγάζοντας το καπάκι από την ένεση.

-Ραντεβού σε λίγες ώρες, φίλε μου.... και μπήγοντας την βελόνα στο λαιμό του Ζακ τον άφησε ακαριαία αναίσθητο.

Παλεύοντας με τον χρόνο ο Σεργκέι μετέφερε βιαστικά τον Ζακ μαζί με την καρέκλα του δίπλα ακριβώς από την κοπέλα. Ξυρίζοντας το κεφάλι του Ζακ, άρχισε με ένα μικρό πριόνι να πριονίζει γύρω-γύρω το κεφάλι του.

Με την πείρα που είχε σε τέτοιες λεπτοδουλειές, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα του αποκόλλησε και το δικό του μισό κρανίο από την θέση του. Τώρα όμως ξεκίναγαν τα δύσκολα για τον Σεργκέι. Μην έχοντας τους βοηθούς του, έπρεπε να τα κάνει όλα μόνος του. Οπλισμένος με τις γνώσεις του αλλά και με αστείρευτη υπομονή, άρχισε να κόβει πολύ προσεκτικά και να αποκολλά το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου του Ζακ. Πετώντας το πρόχειρα πάνω στο σιδερένιο τραπέζι, άρχισε να κάνει το ίδιο και με τον εγκέφαλο της κοπέλας. Αυτόν τον πρόσεξε πολύ ιδιαίτερα γιατί δεν ήθελε να πάθει το παραμικρό. Ξεκολλώντας τον και αυτόν, τον τοποθέτησε όσο το δυνατόν πιο αργά και προσεκτικά μπορούσε στο άδειο μισό κρανίο του Ζακ. Ύστερα άρχισε να καυτηριάζει και να ενώνει τους νευρώνες του εγκεφάλου ενώνοντας ουσιαστικά ξανά το δεξί ημισφαίριο με το αριστερό. Νιώθοντας τον κρύο ιδρώτα στο μέτωπο του, αλλά και τα χέρια του που έτρεμαν από κούραση, ο Σεργκέι πάλευε με τον χρόνο ώστε να προλάβει να τελειώσει μέσα στα προκαθορισμένα χρονικά πλαίσια που ο ίδιος είχε θέσει.

Μετά από 12 ώρες περίπου, είχε επιτέλους τελειώσει. Τοποθετώντας ξανά το αποκομμένο τμήμα του κρανίου στην θέση του το τύλιξε προσεκτικά όλο με γάζες. Ο Σεργκέι περιμένοντας να ξυπνήσει ο Ζακ από την νάρκωσή του, ζούσε με την αγωνία του αποτελέσματος. Ήταν η μεγάλη στιγμή που θα καθόριζε αν το πείραμα του θα είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Βλέποντάς τον να κουνάει αργά το κεφάλι του, ο Σεργκέι πετάχτηκε σαν ελατήριο από την θέση του. Τρέχοντας προς το μέρος του, άρχισε να ελέγχει τις

μετρήσεις των οργάνων του Ζακ, μέσα από τα πολύπλοκα μηχανήματά του. Όλα φαινόntonουσαν φυσιολογικά, έπρεπε απλά να περιμένει να ξεκινήσει να μιλάει ο Ζακ ώστε να δει αυτά που τον ενδιέφεραν περισσότερο από όλα.

-Με ακούς Ζακ; τον ρώτησε με σιγανή φωνή ο Σεργκέι, μα δεν πείρε καμία απάντηση.

Παρατηρώντας τον προσεχτικά, είδε τον Ζακ να κάνει σπασμωδικές κινήσεις σαν να μην μπορούσε να ελέγξει τα μέλη του σώματός του. Αυτή ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα παρατήρηση, που ο Σεργκέι ήθελε να δει πως θα εξελισσόταν.

-Ζακ είσαι μαζί μας; τον ρώτησε ξανά, αλλά αυτή την φορά ελαφρώς πιο δυνατά.

-Ναι... άκουσε επιτέλους την εξασθενημένη φωνή του Ζακ.

-Χαλάρωσε Ζακ, άφησε το μυαλό σου να γεμίσει από εικόνες! τον καθοδήγησε ο Σεργκέι θέλοντας να ξεκινήσει να βάζει σε μια σειρά το υποκείμενο του.

Μέσα από μια μικρή στιγμή ηρεμίας, είδε τον Ζακ να χαμογελά κουνώντας τα χέρια του αδιόριστα δεξιά και αριστερά. Ξαφνικά ανοίγοντας τα μάτια του απότομα, άρχισε να ουρλιάζει πανικόβλητος και αμέσως μετά λιποθύμησε. Ο Σεργκέι, τρέχοντας ξανά στα μηχανήματα του, έλεγξε αν όλα ήταν όπως έπρεπε. Βλέποντας κάποιες μετρήσεις του σώματος του Ζακ πολύ χαμηλές, του χορήγησε αμέσως μια μεγάλη δόση αδρεναλίνης ώστε να τον επαναφέρει ξανά.

Ουρλιάζοντας από φρικτούς πόνους ο Ζακ, άρχισε να χτυπιέται ολόκληρος ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του

σαν τρελός λες και είχε βραχυκυκλώσει ο εγκέφαλος του. Τρέχοντας σάλια από το στόμα του άρχισε να κουνιέται σαν αυτιστικός μπρος πίσω, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα στο κενό. Και ξαφνικά σταμάτησε.

Βλέποντάς τον ο Σεργκέι να πιάνει ελαφρώς τα γεννητικά του όργανα αλλά και το στήθος του, κατάλαβε ότι η πολυπόθητη στιγμή που περίμενε μόλις είχε ξεκινήσει. Παρατηρώντας τον πολύ προσεχτικά και κρατώντας σημειώσεις για τα πάντα, ο Σεργκέι περίμενε με ανυπομονησία την επόμενη του αντίδραση.

Σταθεροποιώντας τα μάτια του πρώτα και ύστερα τα χέρια του, ο Ζακ κοιτούσε το περιβάλλον γύρω του σαν χαμένος.

-Ποιο είναι το όνομα σου; τον ρώτησε ο Σεργκέι με περιέργεια.

Κοιτώντας παραξενεμένος ο Ζακ, ανοιγόκλεισε για λίγο τα μάτια του και ύστερα απάντησε.

-Ζακ... όχι... Μελίνα... Ζακ... δεν ξέρω... άκουσε να του απαντά φανερά μπερδεμένος.

Κρατώντας σημειώσεις χαμογελώντας, ο Σεργκέι συνέχισε τις ερωτήσεις του.

-Τι θυμάσαι...ΜΕΛΙΝΑ; του φώναξε τονίζοντας το όνομα που εκείνος ήθελε να του περάσει.

Ξαφνικά ο Ζακ άρχισε να λαχανιάζει σαν να έτρεχε πολύ ώρα, ενώ το στόμα του άρχισε να κάνει μερικά νευρικά ξεσπάσματα.

-Είναι αυτός εκεί... μα είμαι εγώ ο ίδιος! ξεκίνησε να του λέει.

-Χτυπάω τον εαυτό μου, τον βασανίζω... Ω θεέ μου! ΟΧΙ! ΟΧΙ! άρχισε να φωνάζει ο Ζακ κοιτώντας αόριστα γύρω του.

Έντρομος έπιασε ξαφνικά τα γεννητικά του όργανα δείχνοντας ότι υπέφερε από τους πόνους. Κοιτώντας μια κάτω, μία τον Σεργκέι, είχε ένα απεγνωσμένο βλέμμα στα μάτια του το οποίο διψούσε για βοήθεια.

-Γιατί μου το κάνω αυτό; ρώτησε κλαίγοντας και κοιτάζοντας κατάματα τον Σεργκέι.

-Αυτό θα ήθελα να το μάθω και εγώ φίλε μου... του είπε έχοντας ένα χαμόγελο ευτυχίας στα χείλη του.

-Αλλά μέχρι να βρεις την απάντηση, θα σε αφήσω να ζήσεις έχοντας τις αναμνήσεις που ΕΣΥ πρόσφερες στην Μελίνα!

Ο Σεργκέι όλη αυτή την ώρα σημείωνε τα πάντα προσπαθώντας να μην ξεχάσει τίποτα από αυτά που έβλεπε. Τελειώνοντας κοίταξε τον Ζακ κατάματα και κλείνοντας το τετράδιο του είπε:

-ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΠΕΤΥΧΕ! Θύμα και θύτης έγιναν πλέον ένα.

ΤΕΛΟΣ